

Begge de to Spørgsmaal, som her altsaa skulde afgjøres ved ministerielt Skjøn, ere jo af ganske overordentlig Vigtighed. Jeg har ikke nærret den Forventning, at det høitærede Thing vilde stænke enten mig eller nogen anden Indenrigsminister en saa ubetinget Tillid, som her fordres, men det var umuligt for mig dengang, da Wenbringsforslaget blev formuleret, at sætte bestemte Vilkaar ind istedetfor det ministerielle Skjøn. Jeg ansaae det for en Selvsølge, at dersom de foreløbige Forhandlinger, som jeg tidligere har omtalt, i dette Dieblik vare komne til en foreløbig Afslutning, og de kunde forelægges det høitærede Thing, vilde Thinget, hvis Ministeren ikke selv gjorde det, erstatte disse ubestemte Udtryk med bestemte Vilkaar; med andre Ord, at man istedetfor Bestemmelsen i det 10de Wenbringsforslag om, at der skal stilles en Garanti, som Ministeriet anseer betryggende for, at Rente-garantien ikke for et givet Aaremaal falder Staten til Byrde, satte et bestemt Depositum, som skulde tjene til denne Sikkerheds Fyldestgjørelse. Tilseles anseer jeg det, hvad Wenbringsforslaget under Nr. 12 angaaer, for en Selvsølge, at en saadan Forandring, som der omtales, i de engang vedtagne Statuter ligefrem maatte forelægges for den ærede Forsamling; men paa Forhandlingernes daværende Standpunkt var det umuligt at stille et saadant Forslag, og jeg kan kun beklage, at det ogsaa er en Umulighed nu. Forhandlingerne have, med hvor stor Over de end ere førte frem, dog haft et saa overordentlig stort Omraade, at de udkræve en lang Tid, og da de for at kunne afluttes betinge Samtykke af ikke mindre end 4 forskellige Personer, vil den høitærede Forsamling see, at det er særdeles vanskeligt at bringe Sagen hurtigt til en Afslutning. Da der imidlertid, som af den ærede Ordfører meget rigtigt bemærket, dog ikke kan være Tale om, at dette Lovforslag kan blive endelig vedtaget i denne Samling, er efter min Opfattelse den Skade, der kunde skee, det Tab for Sagen, der kunde flyde af, at fuldstændige Oplysninger manglede, ikke saa stort. Det, hvorom det for mig gjælder i dette Dieblik, er — det maae jeg til Slutningen gjentage — gennem det høitærede Things Udtalelser og gennem det høitærede Things Afstemninger at komme til

en Forvisning eller idetmindste en individuel Overbeviisning om, at et saadant Foretagende i et saadant Omfang og med saadanne Offre for Staten vil, naar det foreligger i sin Endelighed, kunne vinde det ærede Things Bisald; thi uden dette vilde det jo være et fuldstændigt Spild af Tid og Kræfter, at gjøre et Forsøg paa at faae Sagen endelig ordnet. Det, der er Tale om, er for det Første, om det ærede Thing er enig med Regjeringen om Nødseligheden af at føre Sydbanen ogsaa over Falster, for det Andet, om det ærede Thing er enig med Regjeringen i, at det er ønskeligt at samle samtlige Baners Drift i een Haand, for det Tredie, om det ærede Thing for sit Vedkommende vil gaae ind paa at bringe Offre for denne Sags Fremme, og da i hvilket Omfang. Offrene ere af en dobbelt Art, dels en Rentegaranti, dels en Udsættelse af Statens Opsigelsesret ligeoverfor de to nu bestaaende Selskaber. Det er disse Hovedpunkter, hvorom det er mig af største Vigtighed at faae det høitærede Things Mening at vide.

Ordføreren: Det gjør mig ondt, at den høitærede Minister har troet, at jeg vilde antyde, at han skulde have overseet Noget ved de Wenbringsforslag, han har stillet; dette har paa ingen Maade været min Mening, jeg har kun fremhævet nogle af de Punkter, der gjorde det uklart for Udvalget, hvad der egentlig skulde opnaaes ved de af ham stillede Wenbringsforslag. Men naar jeg nu begjærede Ordet, var det egentlig for at forsøge paa at gjøre det klart for den høitærede Minister, at den Bei, hvorpaa han ønsker, at Thinget nu skal gaae ind, er af en saadan Bestaaffenhed, at jeg ikke troer, det er muligt for Folkethinget at gjøre det. Det, som den høitærede Minister forlanger, er, at man ved at stemme over Wenbringsforslag, der give en overordentlig vid Bemyndigelse, hvad den høitærede Minister nu selv udtrykkelig har erkjendt, der give en Bemyndigelse, der strækker sig langt videre end det, han nu i Slutningen af sit Foredrag antydede var hans Mening, og som der ogsaa i tidligere Øtringer af ham findes Spor af, — skal give en saadan Bemyndigelse, idet man dog ikke tænker paa at give den, men tænker paa at